

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **DHL Global Forwarding (CZ) s. r. o.**, se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, zastoupen Mgr. Milanem Edelmannem, advokátem se sídlem Chrštenice 208, Loděnice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2012, č. j. 11 Af 72/2010 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 2. 2012, č. j. 11 Af 72/2010 - 48, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha (dále jen „celní ředitelství“) ze dne 18. 10. 2010, č. j. 16587-11/2010-170100-021, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Celního úřadu Praha – Ruzyně (dále jen „celní úřad“) dne 13. 8. 2008, č. j. 4406/08/194100-021/12, o dodatečném vyměření cla v částce 16.364 Kč. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že není důvodná žalobní námitka, že z postupu celních orgánů nikdy nevyplynulo, co je vlastně rozhodující skutečností, pro kterou je třeba IP kamery považovat za zboží, které má být zařazeno do jiné položky sazebníku, než jak učinil stěžovatel. Z průběhu správního řízení, na které je třeba pohlížet jako na jeden celek, je zřejmé, že pro sazební zařazení dovážených kamer považovaly celní orgány za rozhodující, že předmětné zařízení videozáznam a obrázky neukládá na paměťové médium, ale záběry vysílá přímo do datových sítí. Vzhledem k tomu, o jaké zboží se jedná a jakou má funkci, patří do kapitoly 85 HS - elektrické stroje, přístroje a zařízení a jejich části a součásti, přístroje pro záznam a reprodukci zvuku, přístroje pro záznam a reprodukci televizního

obrazu a zvuku a částí součástí a příslušenství těchto přístrojů. Dále bylo zboží vzhledem ke svému účelu zaříděno do čísla 8525 HS jako vysílací přístroje, radiotelefony, radiotelegrafy, rozhlasové nebo televizní vysílání, též obsahující přijímací zařízení nebo zařízení pro záznam nebo reprodukci zvuku, televizní kamery, videokamery pro statické snímky a ostatní videokamery se záznamem obrazu i zvuku, digitální kamery. Do tohoto čísla patří kamery a fotoaparáty, které snímají obraz a převádí jej na elektronický signál, který je přenášen jako videoobraz do míst mimo kamery pro sledování nebo pro vzdálený záznam. Tyto tzv. televizní kamery nemají vestavěn žádný prostředek pro záznam obrazu nebo zvuku a mohou být rovněž používány se zařízením pro automatizované zpracování dat jako například webkamery. Proto se - vzhledem k absenci vnitřního paměťového zařízení či média zboží zařazuje do podpoložky 85253090 KN. Dále stěžovatel namítal nesprávnost závěru, že dovezené kamery nemají zařízení vnitřní paměti či média, na němž by bylo možno zaznamenaný obraz či zvuk po libovolnou dobu vyvolávat či opakovaně produkovat. Stěžovatel však neprokázal žádným důkazem, že jím dovezené kamery disponují - stručně a poněkud laicky řečeno - takovou vnitřní pamětí, která neslouží jen jako úložiště programového vybavení, potřebného k vlastní činnosti kamery, ale umožňuje dovezenému zařízení snímání obraz a zvuk přímo, tj. bez pomoci vnějšího zdroje (počítače, vnější paměťové jednotky, mobilního telefonu, internetu a podobně), převádět do formátu, který lze ukládat přímo do vnitřní paměti kamery. Městský soud proto dospěl k závěru, že argumentace stěžovatele není přílehlavá a důvodná. Ve třetí žalobní námitce stěžovatel namítal, že se celní ředitelství nesprávně vypořádalo s odvolací námitkou týkající se vydání nové závazné informace o sazebním zařazení zboží pro firmu KOUKAAM, a. s. Městský soud neshledal námitku důvodnou jednak proto, že ze stěžovatelem předložených důkazů nevyplývá, že by dovezl v daném případě totéž zboží (či zboží s totožnými vlastnostmi) jako zboží, ohledně něhož byla firmě KOUKAAM, a. s. vydána závazná informace o sazebním zařazení, a jednak se neztotožnil ani se stěžovatelovým názorem, že v daném případě došlo k situaci, kdy v případě identického zboží s identickými vlastnostmi bylo postupováno jinak než v případě odlišného dovozce. Tato námitka nemá oporu v provedeném dokazování, neboť není zřejmé, jaké typy IP kamer, kterých jen výrobce VIVOTEK dodával v době podání celního prohlášení na trh přes padesát typů, byly předmětem dovozu firmou KOUKAAM, a. s. a zda a v jakých konkrétních parametrech se lišily od typu, které byly předmětem nyní posuzovaného dovozu. Jako nedůvodnou shledal městský soud rovněž žalobní námitku, že se celní ředitelství nevypořádalo s tvrzením stěžovatele a zástupce firmy TRACO INTERNATIONAL, s. r. o., uváděnými při ústním jednání, kdy bylo poukazováno na některé technické parametry zboží a jeho funkce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačně patrné, že podle celního ředitelství je předmětné zboží do podpoložky č. 85253090 90 společného celního sazebníku Evropského společenství podle nařízení Komise ES č. 1719/2005 zařazeno správně, když zboží, popsané v celním prohlášení jako stabilní videokamery, později stěžovatelem nazvané jako IP kamery, je podle doložené dokumentace a popisu stěžovatele zařízení, které zachycuje a vysílá živé záběry nebo snímky přímo do datové sítě. Vzhledem k absenci vnitřního paměťového zařízení či média se zboží zařazuje do podpoložky 85253090 KN. Celní ředitelství se tak podle městského soudu dostatečně podrobně, určitě a srozumitelně vypořádalo s námitkami stěžovatele ohledně technických a funkčních parametrů dováženého zboží rozhodujících pro jeho sazební zařazení. V souvislosti s uvedenou žalobní námitkou navrhl stěžovatel vypracování znaleckého posudku z oboru elektroniky za účelem posouzení konkrétních vlastností dovážených IP kamer pro účely

pokračování

jejich sazebního zařazení. Městský soud návrh na doplnění dokazování znaleckým posudkem zamítl s tím, že takový posudek považuje za nadbytečný jednak proto, že pracovníci celních úřadů disponují dostatečně kvalifikovanými odbornými technickými znalostmi, a jednak proto, že stěžovatel ve správním řízení předložil posudek znalce J. Schováňka. Se závěry tohoto posudku se správní úřady obou stupňů podle městského soudu dostatečně vypořádaly a za této situace, kdy od dovozu předmětného zboží uplynulo bezmála šest let, městský soud neshledal důvody pro znalecké zkoumání technických otázek formulovaných stěžovatelem, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, jakými úvahami se celní ředitelství při posouzení rozhodujících skutkových i právních otázek řídilo a jaké konkrétní závěry z technické dokumentace k dováženému zboží pro jeho celní sazební zařazení vyvodilo.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., v níž namítal, že městský soud se nedostatečně vypořádal se žalobními námitkami, zejména s námitkou nutnosti vypracování znaleckého posudku. Městský soud nerespektoval stěžovatelem vymezené technické a funkční parametry, zatímco důvody přijetí technických závěrů celních úřadů ani v minimální míře neobjasnil. Není patrné, proč nepřisvědčil stěžovatelově argumentaci. Z odůvodnění napadeného rozsudku pouze vyplývá, že pracovníci celních úřadů disponují dostatečně kvalifikovanými odbornými technickými znalostmi, aby byli schopni na základě předložené dokumentace posoudit či vyhodnotit rozhodující parametry dováženého zboží. S tímto stěžovatel nesouhlasí, neboť pak by ze soudního přezkumu byla vyloučena všechna rozhodnutí celního ředitelství, pokud jde o posuzování technických parametrů jakéhokoli dováženého zboží a jeho celní klasifikace. Právě pro případ faktické nesprávnosti případných rozhodnutí správních orgánů je dána možnost soudní ochrany a tam, kde je věc třeba posoudit po technické stránce, jeví se jako jediný ústavně konformní postup v souvislosti s právem na soudní ochranu v rámci soudního řízení provést důkaz znaleckým posudkem z příslušného oboru, který jako jediný může spolehlivě potvrdit anebo vyvrátit stěžovatelova tvrzení. Kritéria celního zařazení a jejich odůvodnění musí být přesvědčivá a úplná. Z rozsudku městského soudu a celého předcházejícího řízení vyplynulo, že kritéria pro sazební zařazení dovážených kamer nejsou jednotná, v průběhu řízení se měnila, a to právě v důsledku nedostatečných odborných znalostí. S ohledem na nejednotný postup a nedostatečné odůvodnění celní klasifikace bylo žádoucí doplnit dokazování odborným či znaleckým posouzením. V této souvislosti nemůže obstát ani argumentace ohledně pořízeného posudku. Celní ředitelství i celní úřad postupně měnily důvody, pro které IP kamery zařadily do jiných podpoložek celního sazebníku. Původně uváděly jako rozhodující jiné technické vlastnosti, a proto v reakci na tato stanoviska byl zpracován znalecký posudek, který ale řešil právě jen tyto jiné technické vlastnosti a nikoliv ty, které nakonec byly celními úřady označeny za rozhodující. Posudek neřešil otázku, zda IP kamery obsahují interní záznamové zařízení. Tedy závěr, že již posudek ve věci byl v minulosti pořízen, je nesprávný. Stěžovatel dále poukázal na to, že v rámci zásady legitimního očekávání je podstatné, aby bylo odborné hodnocení dováženého zboží pro všechny dovozce totožné. Obsah správního spisu nasvědčuje tomu, že celní orgány postupují při klasifikaci stejně technicky vybavených IP kamer různě (viz rozhodnutí Celního ředitelství Praha o závazné informaci o sazebním zařazení zboží např. u IP kamer Vivotek FD7130, FD 7132, FD 7141, FD 7160, IP 7130, IP 7133, IP 7134, IP 7142, IP 7160, IP 7161, SD 7151, PZ 7132, PZ7131, IP 7330). V této souvislosti také poukázal na rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a uvedl, že skutkové závěry jiných řízení,

i když nejsou pro správní orgán v rámci určitého řízení závazné, nemůže tento orgán, jsou-li mu známy, či účastníky řízení předestírány, ignorovat a musí se s nimi vypořádat. Nelze sice vyloučit, že správní orgány měly při klasifikaci stejně technicky vybavených IP kamer důvody postupovat různě, ale tyto skutečnosti musí být řádně zjištěny a odůvodněny. Napadené správní rozhodnutí tak vykazuje vadu spočívající v tom, že ve správním řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav a že se správní orgány řádně nevypořádaly se skutkovými tvrzeními a s důkazními návrhy. Tato vada pak nebyla napravena ani v soudním řízení. Městský soud se věcně s problematikou nevypořádal a pouze opsal stanovisko celního ředitelství s tím, že neshledává důvodu se od něj odlišit, protože považuje celní ředitelství za dostatečně fundované, aby se v technicky složité problematice orientovalo. Napadené rozhodnutí je tak díky této vadě neurčité, a tudíž nepřezkoumatelné. Konečně není v souladu se zásadou materiální pravdy námitka časového odstupu. Skutková stránka věci nebyla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásady legality a předvídatelnosti. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Celní ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že znalecký posudek hodnotil technické vlastnosti předmětného výrobku v takové šíři, že by přítomnost zařízení umožňující trvalé uložení snímku na energeticky nezávislém paměťovém médiu, jako je tomu např. u digitálního fotoaparátu, jistě zmínil. Z technické specifikace předložené stěžovatelem vyplývá, že takové kamery existují, např. IP kamery výrobce Vivotek s označením IP7138 a IP7139. Na příkladu těchto IP kamer celní ředitelství demonstrovalo, v reakci na námitky nesprávnosti rozhodnutí a podobnosti předmětného zboží a IP kamer, na které byly vydány závazné informace o sazebním zařazení zboží (ZISZ) předložené stěžovatelem v doplnění odvolání, že nelze libovolně zaměňovat jednotlivé typy kamer s argumentací, že se jedná o podobné zboží mající shodné vlastnosti týkající se vlivu na sazební zařazení. Nicméně celní ředitelství v případě IP kamer dovezených stěžovatelem konstatovalo, že se jedná o IP kamery Vivotek Inc. typů IP3132, IP3137, IP6122, IP3122, které nemají žádné místní paměťové úložiště. Neporovnávalo předmětné IP kamery pouze podle jejich typového označení, ale podle skutečných vlastností vyjádřených ve stěžovatelem předložených technických specifikacích jednotlivých typů IP kamer. Z tohoto důvodu odmítlo námitku ohledně podobnosti předmětného zboží a zboží, na které byly vydány ZISZ pro firmu KOUKAAM, a. s., neboť se jedná o zboží pouze podobné, nemající shodné podstatné vlastnosti s vlivem na sazební zařazení. K námitce ohledně ZISZ vydané jinému subjektu celní ředitelství uvedlo, že mu nepřísluší hodnotit jeho správnost. Podle čl. 10 a 11 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, Prováděcí předpis k nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „prováděcí předpis“) se závazné informace smí dovolávat pouze z ní oprávněná osoba. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“), je závazná informace o sazebním zařazení zboží závazná pro celní orgány pouze pro zboží, u něhož byly splněny celní formalities po dni vydání této závazné informace, a je závazná pro celní orgány ve vztahu k osobě, které byla informace vydána. Řízení o žádosti o vydání ZISZ je řízení probíhající v uzavřeném vztahu mezi oprávněnou osobou a správním orgánem. V odvolacím řízení není možné zpřístupnění a vyhodnocování důvěrných informací poskytnutých oprávněnou osobou v řízení o vydání

pokračování

ZISZ třetím osobám, a negativně tak ovlivňovat podmínky hospodářské soutěže na celém celním území EU. Ve vztahu ke stěžovateli tak není ZISZ vydaná firmě KOUKAAM, a. s. pro celní orgány závazná. Celní ředitelství proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel namítal, že městský soud neodůvodnil odmítnutí návrhu na dokazování znaleckým posudkem, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou nepřezkoumatelnosti. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud není z jeho odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč jeho žalobní námitky považuje za nedůvodně nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Z odůvodnění napadeného rozsudku je však zřejmé, že se městský soud námitkami týkajícími se postupu celního úřadu a celního ředitelství zabýval. Také odůvodnil, proč považuje za nadbytečné doplnit dokazování znaleckým posudkem. Nepotřebnost doplnění dokazování odůvodnil tím, že pracovníci celního ředitelství jsou schopni na základě technických specifikací předmětných IP kamer vyhodnotit rozhodující parametry i bez znaleckého posouzení. Zabýval se rovněž námitkou různé správní praxe celního ředitelství. Takové odůvodnění rozsudku odpovídá kritériím přezkoumatelnosti vymezeným v citované judikatuře.

Mezi účastníky řízení je spor o sazební zařazení zboží, které stěžovatel označil v celním prohlášení jako digitální a analogové kamery určené ke snímání obrazových informací pro zabezpečovací účely v rámci kamerových systémů a zařadil je do podpoložky celního sazebníku 8525401100 KN. Dne 16. 4. 2008 seznámil celní úřad firmu TRACO INTERNATIONAL, spol. s r. o., která byla příjemcem zboží, se kontrolními zjištěními, která vyplynula z posouzení detailního popisu předmětného zboží v technickém letáku - podkladu ve formě „datasheetů k produktům“. Celní úřad dospěl k závěru, že dovezené IP kamery nejsou vybaveny žádným vestavěným prostředkem pro záznam obrazu. Proto měly být správně zařazeny do podpoložky 8525309090 KN. Stěžovatel, který byl seznámen se zjištěním, že jím dovezené zboží bylo nesprávně zařazeno do podpoložky celního sazebníku, s těmito závěry vyjádřil nesouhlas a navrhl vypracování znaleckého posudku. Tomuto návrhu celní úřad nevyhověl a vydal dodatečný platební výměr, kterým doměřil stěžovateli clo ve výši 16.364 Kč. V odvolacím řízení proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru předložil stěžovatel posudek vypracovaný Jaroslavem Schovánkem, který měl podle zadání vysvětlit princip zpracování dat digitálních IP kamer a odpovědět, zda lze zařadit IP kamery mezi kamery televizní či průmyslové s ohledem na rozhodnutí Generálního ředitelství cel, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o ZISZ. V rozhodnutí o odvolání celní ředitelství uvedlo, že

stěžovatelovo zařazení zboží do podpoložky 8525401100 KN není správné, jelikož předmětné zboží neumožňuje zaznamenávat obraz i zvuk a absentuje u něj jakékoliv vnitřní paměťového zařízení či médium. Při sazebním zařazení IP kamer nebyly posuzovány technické rozdíly, ale za zásadní kritérium byla označena absence některého z druhů záznamových zařízení (vnitřní paměť nebo záznamové médium). K předloženému posudku celní ředitelství uvedlo, že v něm vyjádřený právní názor, že předmětné IP kamery nelze zařadit mezi televizní kamery, neshledává správný. Také zdůraznilo, že je v něm posuzována i celně-právní problematika. Dále podrobně odůvodnilo, proč mělo dostatek podkladů pro určení sazebního zařazení zboží a vysvětlilo, jak posuzuje interní FTP server. V neposlední řadě se zabývalo námitkou vztahující se k ZISZ požadovaným firmou KOUKAAM, a. s.

Ke stížní námitce týkající se potřeby doplnit dokazování znaleckým posudkem odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 - 113, publ. pod č. 2313/2011 Sb. NSS, v němž bylo vysloveno, že znalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, a jednak z takových pozorování vyvozovali znalecké úsudky. Znalci se ale nepřibírají, aby sdělovali své názory a úsudky o otázkách právních nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí. Ve správním řízení se znalec nepřibírá také tehdy, disponuje-li správní orgán potřebnými odbornými znalostmi nebo si může opatřit odborné posouzení od jiného správního orgánu. Podle rozsudku Nejvyššího právního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 40/2008 - 170 může soud zavázat správní orgán k doplnění dokazování znaleckým posudkem pouze tehdy, rozhoduje-li o posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, jimiž z hlediska své pravomoci nedisponuje.

Byť stěžovatel argumentuje potřebou vypracování znaleckého posudku, netvrdí, že jím dovážené zboží obsahuje požadovanou paměť. Přitom celní ředitelství i městský soud zdůraznily, že je to právě tato funkce, pro kterou bylo předmětné zboží přerazeno do podpoložky s jinou celní sazbou. Právě tato vlastnost dovezených IP kamer byla od počátku důvodem pro jejich přerazení do jiné podpoložky. Zařazení zboží podle celního sazebníku je otázkou právní, která nemůže být řešena ve znaleckém posudku. Ten slouží k posouzení odborných otázek, např. pokud by u některé součásti kamery bylo sporné, zda je či není dostatečným paměťovým médiem – úložištěm dat ve smyslu specifikovaném celním ředitelstvím.

Poukazoval-li stěžovatel v žalobě pouze na existenci podpory FTP protokolu a paměti potřebné k funkčnosti kamery (RAM, ROM), je nutno zdůraznit, že celní ředitelství na str. 13 napadeného rozhodnutí srozumitelně uvedlo, k čemu slouží FTP server a proč nemůže být považován za záznamové médium předmětných IP kamer. Stěžovatel v této souvislosti dále poukazoval na to, že městský soud svým tvrzením, že „pracovníci celních úřadů disponují potřebnými znalostmi“ popřel princip soudního přezkumu rozhodnutí celních orgánů i co se týká posouzení skutkových otázek (v daném případě technických specifikací IP kamer). Tato námitka není důvodná, neboť městský soud přezkoumal závěry celního ředitelství, zda předmětné IP kamery jsou podle technických specifikací vybaveny vnitřní pamětí. Stěžovatel relevantním způsobem

pokračování

vyžadujícím nutnost znaleckého zkoumání tyto závěry nepochybnil. Městský soud proto nepochybil, pokud závěry celního ředitelství akceptoval.

Odůvodnění městského soudu nepotřebnosti dokazování znaleckým posudkem poukazem na posudek J. Schovánka a uplynutím delší doby od dovozu zboží, sice není správné, když tento posudek neřešil skutkové meritum věci, ale pouze popisoval rozdíly mezi fungováním IP kamery a televizní kamery, a ani časový odstup od dovozu zboží nemůže být důvodem odmítnutí doplnit dokazování znaleckým posudkem, ale vzhledem k tomu, že potřeba vypracování znaleckého posudku nevyvstala, neměly tyto úvahy vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako správný závěr městského soudu, že stěžovatel neprokázal žádným důkazem, že dovezené IP kamery mají takovou vnitřní paměť, která neslouží jen jako úložiště programového vybavení potřebného k činnosti kamery, ale umožňuje snímání obraz a zvuk přímo, bez pomoci vnějšího zdroje (počítače, vnější paměťové jednotky, mobilního telefonu, internetu apod.), převádět do formátu, který lze ukládat přímo do vnitřní paměti kamery.

Dále stěžovatel namítal, že celní orgány přistupují při vydávání ZISZ k zařazení totožných IP kamer různě a s těmito ZISZ se mělo celní ředitelství vypořádat. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustálené judikatury se účastník řízení před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí být nutně libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 90, publ. pod č. 605/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 - 86, a ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 - 52, dostupné na www.nssoud.cz). Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že celní ředitelství se stěžovatelovými námitkami vztahujícími se k různému posuzování IP kamer podrobně a z věcného hlediska důkladně a přesvědčivě zabývalo na str. 14 rozhodnutí a vysvětlilo, že různé zařazování IP kamer vyplývá z toho, že některé z nich podle technické specifikace disponují pamětí, která umožňuje trvalé uchování a reprodukci snímků. Z technických specifikací kamer, jež jsou součástí správního spisu, je zřejmé, že některé z nich disponují zařízením pro uložení dat ve výše uvedeném smyslu a některé nikoliv. Není tedy důvodná námitka, že se celní ředitelství s poukazem na nestejnou správní praxi nevypořádalo, a jak bylo již opakovaně zdůrazněno, stěžovatel neprokázal, že by předmětné IP kamery měly požadovanou vlastnost, která je důvodem pro rozdílné sazební zařazování.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků

náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a celnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu